

ספר בסדרת 'נפלונו כך'

בדלי

פנלופה דאגלס

בדלי

פנלופה דאגלס

סופרת רבי מכר של ה - The New York Times

פנלופה דאגלאס

בולי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

בולי

מאנגלית : יסמין קלין

פֶּנְלוֹפָה דֹּאגְלָס
בּוּלִי
ספר ראשון בסדרה : נפלנו כך

Penelope Douglas
Bully
The Fall Away Series book1

עורכות ראשיות : ורד רווה-שמואל
גלי אבני-גילאור
עריכה : שלומית איזנמן
עיצוב עטיפה : חן יאקה-שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד : גרינהויז – הרצליה

Copyright 2014 © Penelope Douglas

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2016 כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

נדפס בישראל, תשע"ז
© 2016 כל הזכויות שמורות

מסת"ב : 978-965-7648-27-8

All rights reserved
Printed in Israel 2016

לגברות...

'בלב כל אישה אמיתית שוכן שביב של אש שמימית, הרובץ
רדום באורו הבוהק של השפע, אך ניצת וזוהר בחשכת
המצוקה'.

ושינגטון אירווינג

ביקורות

"קראתי את הספר בנשימה אחת... כמה שהוא סוחף, כמה הוא סקסי." קולין הובר, מחברת רב המכר "אהבה מכוערת".

"מחוספס, מהיר, ומתובל ברגשות חשופים. הספר הלוהט הזה, הוא תוספת עוצמתית לז'אנר הרומנטי, והקוראים ימתינו בכליון עיניים לספר הבא בסדרה." review starred weekly Publishers

"כתיבה רגשית עוצמתית, עלילה דרמטית, וסצנות סקס לוהטות." Booklist

"רומן מלא תשוקה, רגש ועוצמה שידבר לכל מי שמחפש ריגושים." Indie Reader

שלמי תודה

ראשית, תודה לבעלי על כל הסבלנות ועל התמיכה. הוא נאלץ לבלות אינספור לילות וסופי שבוע לבדו בזמן שהסתגרתי בחדר השינה שלנו כדי לכתוב את הספר הזה. אני מבטיחה שההשקעה תשתלם... בסופו של דבר.

לחברתי בָּקִי, תודה על הכול! בלעדייך הייתי תועה בנבכי ה-Word, ה-HTML והכתיבה בכלל. אין לי מושג לאן הספר הזה היה מגיע ללא עזרתך.

ולבסוף, לכל הקוראים שמוצאים מפלט בעולם הספרים. הזמן והמשוב שלכם הם המתנות הטובות ביותר שסופר יכול לקבל. תודה שקראתם!

1

לפני שנה

"לא! תפני פה, " צווחה קייסי באוזן הימנית שלי.

צמיגי מכונית הפורד בְּרוֹנְקוֹ של אבא שלי חרקו כשפניתי בחדות לרחוב עמוס במכוניות.

"אולי היית צריכה לנהוג, כמו שהצעת, " פלטתי, אף על פי ששנאתי לנסוע כשמישהו אחר נוהג במכונית.

"ושתקברי את הפרצוף בין הידיים בכל פעם שאני לא עוברת רמזור צהוב בטיסה? אז זהו, שלא!" ענתה קייסי, כאילו קראה את המחשבות שלי.

חייכתי לעצמי. החברה הכי טובה שלי מכירה אותי יותר מדי טוב. אני אוהבת לנסוע מהר. אני אוהבת לזוז מהר. אני צועדת הכי מהר שאני יכולה, ונוסעת הכי מהר שאפשר. אני ממהרת לעבר כל תמרור 'עצור' וכל רמזור אדום. ממהרת ומחכה – כזאת אני.

אבל כששמעתי מרחוק את המוזיקה הקצבית, לא התחשק לי למהר. בנתיב השתרכה שורה ארוכה של מכוניות, שהעידה על גודל המסיבה שהזמנו את עצמנו אליה. הידיים שלי לפתו את ההגה בזמן שנדחקתי למקום חניה ברחוב סמוך.

"קייסי, לא נראה לי שזה רעיון טוב, " הכרזתי שוב.

"ייהיה בסדר, את תראי, " היא טפחה על הרגל שלי, "בריאן הזמין את ליאם, ליאם הזמין אותי ואני מזמינה אותך. " הנימה השלווה והאדישה שלה לא הצליחה להפיג אפילו קצת את המתיחות שהרגשתי בחזה.

הסתכלתי עליה ושחררתי את חגורת הבטיחות שלי. "טוב, אבל אל תשכחי – אם ארגיש לא בנוח, אני עפה מפה. תתפסי טרמפ עם ליאם. "

יצאנו מהרכב וחצינו את הרחוב בריצה. הרעש מהמסיבה התחזק ככל

שהתקרבו אל הבית.

"את לא הולכת לשום מקום. את עוזבת בעוד יומיים ואנחנו נעשה חיים בכל מחיר!" הנימה המאיימת שלה מרטה את העצבים שלי – שהיו מתוחים גם ככה.

היא השתרכה מאחוריי כשצעדנו לאורך רחבת החניה. הנחתי שהיא שולחת הודעה לליאם. החבר שלה הגיע למסיבה מוקדם יותר, אחרי שבילה רוב היום עם החברים שלו באגם, בזמן שקייסי ואני בילינו בשופינג. כוסות פלסטיק אדומות היו פזורות על המדשאה, ואנשים נדדו בין הבית לחצר, נהנים מהערב הקיצי והנעים. כמה בנים שהכרתי מבית הספר יצאו בריצה מהדלת הקדמית ורדפו זה אחר זה כשהם שופכים שתייה.

"היי, קייסי, מה קורה, טייט?" טורי בָּקָמֶן ישבה ליד הדלת הקדמית עם כוס שתייה ביד ודיברה עם בחור שלא הכרתי. "תזרקו את המפתחות שלכן לקערה," היא הורתה לנו וחזרה להתרכז בשיחה.

לקח לי רגע להבין שהיא מאלצת אותי להיפרד מהמפתחות שלי. היא כנראה לא תרשה לאף אחד לנהוג שיכור הערב.

"אני לא מתכוונת לשתות," צעקתי כדי לגבור על רעש המוזיקה.

"אבל את עלולה לשנות את דעתך," היא התעקשה, "אם את רוצה להיכנס, תני לי את המפתחות שלך."

שלפתי ברוגז את המפתחות מהתיק והפלתי אותם לתוך הקערה. המחשבה שאני מוותרת על אחד מגלגלי ההצלה שלי העלתה לי תיסעוף. אם אמסור את המפתחות לא אוכל לעזוב במהירות כשארצה. או כשאצטרך. מה אם היא תשתכר ותעזוב את העמדה שלה? מה אם מישו ייקח בטעות את המפתחות שלי? פתאום נזכרתי באמא שלי, שהיתה אומרת לי להפסיק לשאול 'מה אם'. מה אם דיסנילנד יהיה סגור לצורכי ניקיון כשנגיע לשם? מה אם בכל החנויות בעיר ייגמרו דובוני הגומי? נשכתי את השפה כדי להחניק צחקוק ונזכרתי עד כמה היתה מתעצבנת מהשאלות הבלתי פוסקות שלי.

"וואו," קייסי צעקה באוזן שלי, "תראי מה הולך שם!"

אנשים מבית הספר וממקומות אחרים קפצו לקצב המוזיקה, צחקו וחגגו. השיער על זרועותיי סמר למראה כל ההתלהבות וההמולה. פעימות הקצב שבקעו מהרמקולים הרעידו את הרצפות. נדהמתי למראה פעילות רבה כל כך במקום אחד. אנשים רקדו, השתוללו, קפצו, שתו ושיחקו פוטבול, כן – פוטבול, בסלון.

"חסר לו שיהרוס לי את זה," אמרתי בנחישות. לבלות במסיבה אחת עם

החברה הכי טובה שלי לפני שאני עוזבת את העיר לשנה זאת לא בקשה גדולה מדי.

הנדתי בראשי והסתכלתי על קייסי, שקרצה לי בשובבות. החוויתי לעבר המטבח, ושתינו השתחלנו יד ביד בין כל האנשים.

כשנכנסנו למטבח הענקי – ממש החלום של כל אמא – ראיתי בר מאולתר על האי המרכזי. בקבוקי שתייה חריפה גדשו את משטח הגרניט, לצד בקבוקי שני ליטרים של שתייה קלה וכוסות; דלי קרח עמד בכיור. נשפתי בקול והשלמתי עם ההתחייבות שלי לא לשנות הערב. כמעט התפתיתי להשתכר. מה לא הייתי נותנת כדי להשתחרר רק ללילה אחד.

קייסי ואני טעמנו מהשתייה החריפה שההורים שלנו החביאו במקומות שונים, והייתי בכמה הופעות מחוץ לעיר שבהן חגגנו קצת, אבל אין מצב שאני משתכרת הערב ליד כמה מהאנשים האלה.

"היי, טייט! בואי הנה," ג'יס קאָן חיבקה אותי לפני שהספקתי להגיע לבר. "אנחנו נתגעגע אלייך. אז מה, צרפתי? לשנה שלמה?" הרפיתי את הכתפיים כשחיבקתי את ג'יס, והמתח שהרגשתי בשרירים התפוגג מעט. הנה אדם אחד לפחות, חוץ מקייסי, ששמח לראות אותי.

"זאת התוכנית," הנהנתי ונאנחתי, "יש לי כבר משפחה מארחת וגם נרשמתי ללימודים, אבל אני אחזור לכיתה י"ב. תשמרי לי מקום בנבחרת?" בסתיו הקרוב ג'יס התכוונה להתמודד על תפקיד הקפטן של נבחרת הריצה למרחקים ארוכים, והתחרויות הן חוויה מהתיכון שאני אתגעגע אליה.

"מותק, אם אני אבחר, המקום שלך מובטח," היא השוויצה בהתלהבות, והיה נראה שהיא שיכורה. ג'יס תמיד היתה נחמדה אליי למרות השמועות שרדפו אותי שנה אחר שנה, וכל התרגילים המביכים שהזכירו לכולם למה אני כזאת בדיחה מהלכת.

"תודה, נתראה אחר כך." התקרבתי באטיות לקייסי.

"טוב, אבל אם אני לא אראה אותך, בהצלחה בצרפתי," צעקה ג'יס כשהיא יוצאת מהמטבח בצעדי ריקוד.

הסתכלתי עליה יוצאת ותחושת המתח חזרה אליי. חרדה התפשטה מהחזה שלי לעבר הבטן.

לא, לא, לא...

ג'יאָרְד נכנס למטבח. קפאתי. הוא בדיוק הבן אדם שקיוויתי לא לראות הערב. המבט המופתע שלו פגש בשלי ומיד התחלף במבט זועף.

כן. המבט הזה מוכר לי לגמרי, מבט שאומר 'אני לא סובל את הפרצוף

המחורבן שלך אז עופי לי מהעיניים.

הלסת שלו התכווצה, וראיתי שהוא הרים קצת את הסנטר, כאילו שם על עצמו את מסכת ה'בריון' שלו. לא הצלחתי לנשום.

החבטות המוכרות בחזה שלי הדהדו באוזניים, ופתאום המחשבה על מקום שרחוק מאות קילומטרים מפה נראתה לי מעולה.

לילה אחד של בילוי כיפי כמו מתבגרת רגילה זאת בקשה גדולה מדי?

כשהיינו קטנים וגרנו זה ליד זה חשבתי המון פעמים שג'ארד ממש אדיר. הוא היה מתוק, נדיב וחברותי, וגם הילד הכי יפה שראיתי אי פעם.

השיער החום השופע שלו עדיין החמיא לעורו השחום, וכשחיך, החיוך המהמם שלו משך את כל תשומת הלב. במסדרונות בית הספר בנות היו כל כך שקועות בלהסתכל עליו, שהן נתקעו בקירות, כאילו, הן באמת נתקעו בקירות.

אבל הילד ההוא נעלם מזמן.

הסתובבתי במהירות, מצאתי את קייסי ליד הבר, וניסיתי למזוג לעצמי שתייה למרות הרעד בידיים שלי. למעשה רק מזגתי לעצמי ספרייט, אבל בכוס האדומה הוא ייראה כמו שתייה חריפה. עכשיו אני יודעת שהוא פה, ואני חייבת להישאר צלולה ליד החרא הזה.

הוא ניגש אל הבר ונעמד ממש מאחוריי. גל חום התפשט בכל גופי. שרירי החזה שלו התחככו בבד הגופייה הדקה שלבשתי, וגל של הלם ירד מהחזה שלי לתוך הבטן. תירגעי. תירגעי את עצמך כבר!

אספתי כמה קוביות קרח והוספתי למשקה. הכרחתי את עצמי לנשום לאט. זזתי ימינה כדי לא לעמוד בדרכו, אבל היד שלו נשלחה קדימה כדי לקחת כוס וחסמה את המעבר. ניסיתי להיחזק שמאלה, ליד קייסי, והוא שלח את היד השנייה כדי להרים את בקבוק הג'ק דניאלס.

במוח שלי התרוצצו עשרה תרחישים לפעולות שכדאי לי לבצע עכשיו. מה אם אתקע לו מרפק בבטן? מה אם אשפוך את המשקה שלי בפרצוף שלו? מה אם אשלוף את הברז מהכיר ו...?

טוב, לא משנה. בחלומות שלי הייתי הרבה יותר אמיצה. בחלומות שלי הייתי מסוגלת לקחת קוביית קרח ולעשות דברים שאלוהים לא התכוון שבחורה בת שש עשרה תעשה, רק כדי לראות אם אני יכולה לגרום לחזות הקולית שלו להתפוגג.

מה אם? מה אם?

תכננתי לשמור ממנו מרחק הערב, ועכשיו הוא ממש צמוד לגב שלי. ג'ארד

עושה דברים כאלה רק כדי להפחיד אותי. הוא לא מפחיד, אבל הוא אכזרי. הוא רוצה שאדע שהוא שולט בעניינים. אפשרתי לאידיוט הזה לגרום לי להתחבא רק כדי לא להתעצבן או לספוג איזה השפלה. בילוי במסיבה אחת לפחות היה בראש סדר העדיפויות שלי במשך כל הקיץ, ועכשיו אני פה, מתחרפנת מרוב חרדה. למה הוא לא יורד ממני?

הסתובבתי אליו וראיתי שזוויות פיו התרוממו, אבל החיוך לא השתקף במבט שלו כשמזג לעצמו כמות גדולה של אלכוהול.

"קייסי, תמזגי לפה קצת קולה בבקשה." ג'ארד דיבר לקייסי, אבל המשך להסתכל עליי כשהושיט אליה את הכוס.

"בסדר," מגממה קייסי והרימה, סוף סוף, את מבטה. היא מזגה כמות קטנה של נוזל לכוס של ג'ארד, והעיפה לעברי מבט מתוח.

ג'ארד דיבר איתי רק כשרצה לסנן איום, כרגיל. המצח השחום שלו התכווץ, ואז הוא לגם מהכוס שלו והתרחק.

הסתכלתי עליו עוזב את המטבח, וניגבתי את הזיעה הקרה מהמצח שלי. שום דבר לא קרה, הוא בכלל לא דיבר איתי, ובכל זאת הרגשתי שבור נפער בבטן שלי.

ועכשיו הוא יודע שאני פה.
שיט.

"קייסי, אני לא מסוגלת לעשות את זה," הלחישה המפוחדת שלי עמדה בניגוד לעוצמה שבה אחזתי בכוס. זאת היתה טעות לבוא לכאן.

"טייט, לא," קייסי נענעה בראשה. היא בטח זיהתה את הבעת הכניעה בעיניים שלי. זרקתי את הכוס לכיור, יצאתי מהמטבח, והשתחלתי בין האנשים. קייסי הלכה בעקבותיי.

הכנסתי את ידי לקערת הזכוכית, וחिפשתי את המפתחות שלי.

"טייט, את לא עוזבת," פקדה קייסי. אכזבה נטפה מכל מילה שיצאה לה מהפה. "אל תתני לו לנצח. אני פה. ליאם פה. אין לך סיבה לפחוד." היא תפסה בזרועות שלי בחוזקה בזמן שהמשכתי לחפש.

"אני לא פוחדת ממנו," התגוננתי, אבל אפילו אני לא האמנתי לעצמי, "פשוט... נמאס לי. ראית אותו שם, הוא כבר התחיל לשגע אותי. הוא מתכנן משהו. בכל מסיבה שאנחנו הולכות אליה, ובכל פעם שאני מצליחה להירגע בבית הספר מחכה לי איזה תרגיל, או קטע מביך, שהורס הכול."

הרפיתי את המצח והמשכתי לחפש את מחזיק המפתחות הצבעוני שלי, המעוצב בצורת די.אן. איי, וחייכתי חיוך מתוח. "זה בסדר, אני בסדר גמור,"

הרגעתי אותה. המילים פרצו החוצה מהר מדי. "אני פשוט לא מעוניינת להישאר ולגלות מה הוא מתכנן הפעם. שיתייבש החרא הזה."

"טייט, הוא רוצה שתלכי ואז הוא ינצח. הוא או האידיוט הזה, מְדוֹק, אולי יחשבו על משהו, אבל אם תישארי ותתמודדי איתם – את תנצחי."

"אני מותשת, קייסי, אני מעדיפה ללכת כועסת הביתה עכשיו מאשר לעזוב בדמעות מאוחר יותר." חזרתי להתמקד בקערה, אבל האצבעות שלי לא העלו שום דבר שנראה כמו הצרור שחיפשתי.

"טוב," צעקתי כדי לגבור על המוזיקה והטחתי את הקערה על המדף, "אני גם ככה לא יכולה לעזוב. המפתחות שלי לא נמצאים פה."
"מה?" קייסי נראתה מבולבלת.

"הם לא פה!" חזרתי והסתכלתי סביבי. הכסף והטלפון הנייד היו בתיק שלי – שני גלגלי הצלה מוגנים לחלוטין. את אמצעי המילוט הנוסף לא מצאתי, והרגשתי כאילו הקירות עומדים לקרוס עליי. במוח שלי התרוצצו קללות, והחשש שגרם לי לרצות לברוח הפך לכעס. קפצתי את הידיים לאגרופים. הייתי צריכה לדעת שזה יקרה.

"אולי מישו לקח אותם בטעות," היא הציעה הסבר, אבל בטח ידעה שהסיכוי לכך קלוש יותר מהסיכוי שאנשים יעזבו את המסיבה בשעה כזאת מוקדמת. לי לא קורים דברים בטעות.

"לא, אני יודעת בדיוק איפה הם." המבט שלי הצטלב במבטו של מדוק, החבר הכי טוב והעוזר הנאמן של ג'ארד, שעמד בקצה השני של החדר, ליד דלתות הפְּטִיו. הוא גיחך אליי, ואז הפנה את תשומת ליבו לאיזו גייגית שהצמיד לקיר.

התקדמתי לעברו בצעדים נחושים, וקייסי הלכה בעקבותיי כשהיא שולחת במהירות הודעה – לליאם כנראה – בטלפון הנייד שלה.
"איפה המפתחות שלי?" שאלתי בתקיפות כשאני קוטעת את המרדף אחרי הסטופן הבא שלו.

העיניים הכחולות שלו התרוממו באטיות. הוא היה גבוה ממני רק בכמה סנטימטרים, ולא הרגשתי – כמו שהרגשתי עם ג'ארד – כאילו הוא מתנשא מעליי. מדוק לא הפחיד אותי, הוא רק עצבן אותי בטירוף. הוא עבד קשה כדי לעשות ממני צחוק, אבל ידעתי שהוא עושה הכול בפקודתו של ג'ארד.

"הם נמצאים בעומק שניים וחצי מטר בערך. בא לך לשחות, טייט?" הוא חייך את החיוך הרחב והמסנוור שלו, שהפך את רוב הבנות לכלבלבים קטנים קשורים ברצועה. הוא נהנה מכל רגע, זה ברור.

"אתה כזה בן זונה," דיברתי בנימה רגועה, אבל העיניים שלי צרבו מרוב כעס.

יצאתי לפטיו והצצתי לתוך הברכה. מזג האוויר היה מושלם לשחייה, ואנשים השתוללו במים. הקפתי את הברכה בחיפוש אחר נצנוץ המפתחות הכסופים שלי בין כל הרוחצים.

ג'ארד ישב בנינוחות ליד שולחן ועל ברכיו ישבה איזו בלונדינית. הרגשתי את התסכול בבטן, אבל ניסיתי להיראות אדישה. ידעתי שכל שמץ של חוסר נוחות שאני מקרינה גורם לו עונג.

הבחנתי בנצנוץ של המפתחות במים, והסתכלתי סביבי בחיפוש אחר מוט כדי להוציא אותם. כשלא מצאתי שום דבר, פניתי לכמה מהשחיינים בבקשת עזרה.

"היי, אכפת לך להוציא את המפתחות שלי משם בבקשה?" שאלתי. הבחור הפנה את מבטו לג'ארד שנשען לאחור בשקט, צפה במחזה, והתחבא ממני כמו פחדן.

ממש מעולה. שום מוט, שום עזרה. ג'ארד רצה לראות אותי נרטבת. "קדימה, טייט, תתפשטי ולכי לקחת את המפתחות שלך," צעק מדוק מהשולחן של ג'ארד.

"לך תזדיין, מדוק, אתה בטח זרקת אותם לשם, אז למה שלא תוציא אותם בעצמך?" ליאם, החבר של קייסי, הצטרף אליה והגן עליי כמו שעשה הרבה פעמים.

חלצתי את הכפכפים וניגשתי לשפת הברכה.

"חכי, טייט, אני אעשה את זה," התנדב ליאם.

"לא," הנדתי בראשי, "תודה בכל מקרה," חייכתי אליו בהכרת תודה.

שנה שלמה, הזכרתי לעצמי והתענגתי על הציפייה. אני אהיה רחוקה מג'ארד למשך שנה שלמה.

קפצתי קפיצת ראש לברכה, והמים קיררו את עורי הנוקשה. הגוף שלי התרפה מיד. לא שמעתי קולות, ואף מבט לא כוון אליי. התענגתי על השלווה הזאת; ככה אני מרגישה כשאני רצה.

המשכתי לצלול בשחיית חזה. שני מטרים וחצי הם ממש שום דבר. הגעתי לצרור המפתחות בתוך שניות. תפסתי אותם בחוזקה ועליתי בחוסר רצון אל מעל לפני המים כשאני משחררת את האוויר מהריאות.

זה היה החלק הקל.

"וואו!" האנשים שצפו מהצד מחאו כפיים, אבל לא כדי לעודד אותי.

השלב הבא זה לצאת מהבריכה ולעמוד מול כולם כשאני נוטפת מים. הם ירדו עליי ויצחקו, אני אספוג כמה הערות, ואז אלך הביתה וארד על הר של סוכריות גומי.

שחיתי בזהירות לשפת הבריכה ויצאתי ממנה, סחטתי את השיער הארוך שלי ונעלתי את הכפכפים.

"את בסדר?" קייסי ניגשה אליי, והרוח פרעה את השיער הארוך והכהה שלה.

"כן, בטח, זה רק מים." לא יכולתי להסתכל לה בעיניים. שוב אני הופכת לבדיחה מהלכת, זאת שעושה בושות.

אבל קייסי אף פעם לא האשימה אותי. "בואי נתחפף מפה," היא שילבה את הזרוע שלה בשלי, וליאם הלך בעקבותינו.

"רק רגע," עצרתי והסתכלתי על ג'ארד. העיניים החומות שלו עדיין התמקדו בי בהתרסה. ניגשתי אליו – אף על פי שידעתי שזה לא רעיון טוב – כשאני משלבת את הזרועות שלי, ונעצתי בו מבט הפגנתי.

"אני עוזבת בעוד יומיים וזה התרגיל הכי טוב שעלה בדעתך?" מה לעזאזל אני עושה?

ג'ארד חייד אליי בעוינות וחילק את הקלפים על השולחן. "תעשי חיים בצרפת, טייטום, אני אהיה פה כשתחזרי." האיום שלו עורר בי חשק להרביץ לו. רציתי להכריח אותו להתמודד איתי עכשיו.

המחשבה על הזעם שלו שירחף מעליי כשאחזור, תגרום לי אי נוחות לאורך כל השנה שבה לא אהיה פה.

"אתה כזה פחדן, מרגיש כמו גבר רק כשאתה נטפל אליי, אבל עכשיו תצטרך למצוא לך בידור במקום אחר." שמטתי את הזרועות, והאגרופים הקפוצים שלי התהדקו עוד בזמן שכל האנשים שעמדו באזור שמעו את חילופי הדברים שלנו.

"את עדיין מדברת?" גיחך ג'ארד בבזו ופרץ של התלחשויות נשמע סביבי. "עופי הביתה, אף אחד לא רוצה לראות פה את הפרצוף הסנובי שלך." הוא המשיך לחלק קלפים, ובקושי הואיל בטובו להסתכל עליי. הבחורה שישבה עליו צחקקה ורכנה קרוב יותר אליו. הרגשתי כאילו משהו מוחץ את החזה שלי, וזה כאב. אני שונאת אותו.

"היי, תראו!" צעק מדוק כשניסיתי לעצור את הדמעות, "הפטמות שלה הזדקרו. ג'ארד, אתה בטח מחרמן אותה." דברי הלעג של מדוק הדהדו ברחבי החצר האחורית, וכולם התחילו לצחוק ולהריע.

עצמתי את העיניים בתחושת השפלה ונזכרתי שאני לובשת גופייה לבנה ושהמים ללא ספק קיררו את הגוף שלי. הדחף הראשוני שלי היה לשלב ידיים על החזה, אבל אז הם ידעו שהצליחו לפגוע בי. נו טוב, הם כבר יודעים את זה. הפנים שלי עקצצו מרוב השפלה.

חתיכת בן זונה.

אני שוב אלך הביתה עם דמעות בעיניים, זה בטוח.

פקחתי את העיניים. הייתי סמוקה מבושה, וכולם נראו משועשעים לגמרי מההטרדה שספגתי הערב. ג'ארד בהה בשולחן והנחיריים שלו התרחבו. הוא התעלם ממני. ההתנהגות שלו בלבלה אותי אפילו עכשיו, אחרי כל כך הרבה זמן. פעם היינו חברים, ועדיין חיפשתי בעיניים שלו את הילד ההוא. אבל זה לא יעזור אם אמשיך להיאחז במה שהיה פעם.

"למה היא עדיין עומדת פה?" שאלה הבלונדינית שישבה על ג'ארד, "היא

כאילו מוגבלת או משהו? היא לא קולטת את הרמז?"

"כן, טייט, שמעת את ג'ארד, אף אחד לא רוצה אותך פה." מדוק דיבר

לאט כאילו באמת הייתי טיפשה ולא הבנתי אותו.

הגרון שלי נחסם. לא הצלחתי לבלוע וכשנשמתי הרגשתי כאב. זה היה יותר מדי. משהו בתוכי נשבר. שלחתי את האגרוף שלי והחטפתי למדוק ישר באף. הוא נפל על הברכיים, וכיסה את הפנים בידיים. דם פרץ מביניהן.

דמעות טשטשו את הראייה שלי, והיבבות החלו להתפרץ מגרוני. לפני שיסיקו להשתעשע על חשבוני עוד קצת הערב, מיהרתי להיכנס אל הבית, ויצאתי מהדלת הקדמית בלי להביט לאחור.

נכנסתי למכונית, קייסי התיישבה במושב הנוסע, וליאם התיישב במושב האחורי. אפילו לא הרגשתי שהם הולכים אחריי. התאפקתי בקושי לא לשאול על התגובה של ג'ארד, ואז קלטתי שהיא לא אמורה לעניין אותי. שילך לעזאזל.

הסתכלתי דרך השמשה הקדמית, והנחתי לדמעות להתייבש על הלחיים שלי. ליאם וקייסי ישבו בדממה. הם בטח לא ידעו מה להגיד או לעשות.

הרגע הרבצתי למדוק. הרגע הרבצתי למדוק! החידוש שבמעשה שלי הדהים אותי. צחקתי צחוק מריר. זה באמת קרה.

נשמתי עמוק ונשפתי אוויר באטיות.

"את בסדר?" קייסי הסתכלה עליי.

היא ידעה שאף פעם לא עשיתי דבר כזה, אבל אהבתי את תחושת הפחד והכוח שזרמה לי בגוף. הדבר האחרון שרציתי לעשות זה ללכת הביתה עכשיו.

אולי מחכות לי עוד כמה חוויות הלילה, כמו לעשות קעקוע או משהו.
"האמת שכן." מוזר להגיד את זה, אבל זאת היתה האמת. ניגבתי את
הדמעות והבטתי בחברה שלי. "אני מרגישה טוב."
שלחתי יד כדי להתניע את המכונית, אבל עצרתי כשליאם הוסיף "רק אל
תתני לזה לעלות לך לראש, טייט, את תצטרכי לחזור לעיר בסופו של דבר."
כן, גם זה נכון.

2

הווה

"אז... איך זה לחזור הביתה?" אבא שלי ואני ניהלנו שיחת וידאו במחשב הנייד שהוא קנה לי לפני שטסתי לאירופה.

"מעולה, אבא, לא חסר לי כלום," ספרתי באצבעות, "יש אוכל, יש כסף, אין מבוגרים בסביבה, ועדיין יש לך בירות למטה במקרר. אני מריחה מסיבה!" הקנטתי אותו, אבל אבא שלי לא נשאר חייב.

"יש לי גם קונדומים באמבטיה. תשתמשי בהם במידת הצורך."

"אבא!" צעקתי והעיניים שלי נפערו בתדהמה. אבות בחיים לא צריכים להזכיר את המילה 'קונדומים', לפחות לא ליד הבנות שלהם. "זה... פשוט... הגזמת, באמת," התחלתי לצחוק. הוא היה אבא כמו שכל החברות שלי רצו שיהיה להן. היו לו כמה חוקים פשוטים: כבד את המבוגרים, שמור על בריאות הגוף שלך, גמור את מה שאתה מתחיל ופתור את הבעיות שלך בכוחות עצמך. כל עוד אקפיד על ציונים טובים, אוכיח שאני מציבה לעצמי יעדים, ואציית לארבעת החוקים האלה – הוא יבטח בי. אם אאבד את האמון שלו, אאבד את החופש שלי. ככה זה כשיש הורה עם עבר צבאי, פשוט מאוד.

"אז מה התוכניות שלך לשבוע הקרוב?" הוא שאל והעביר את ידו בשיערו הבלונדיני המאפיר. ירשתי את הצבעים שלי ממנו, אבל לא את הנמשים, למרבה המזל. העיניים הכחולות שלו – שפעם היו מלאות חיים – נראו עמומות מרוב עייפות, והחולצה והעניבה שלו היו מקומטות. הוא עובד קשה מדי.

השתרעתי ברגליים משולבות על המיטה הזוגית. שמחתי להיות שוב בחדר שלי. "הלימודים מתחילים בעוד שבוע בערך, ויש לי פגישה עם היועצת ביום

רביעי על מערכת השעות שלי במחצית הראשונה. אני מקווה שהשיעורים הנוספים שלקחתי בשנה שעברה יחזקו את בקשת הקבלה שלי לאוניברסיטת קולומביה. היא תעזור לי גם בזה. ואני צריכה גם לעשות שופינג, ולהשלים פערים עם קייסי, כמובן."

רציתי גם להתחיל לחפש מכונית, אבל הוא יגיד לי לחכות עד שיחזור הביתה בחג המולד. זה לא שלא היה לי מושג מה אני עושה אבל ידעתי שהוא ירצה לחלוק איתי את החוויה הזאת, ולא היתה לי כוונה לנפץ לו את האשליה.

"חבל שאתה לא בבית כדי לעזור לי לחפש פרויקט ליריד המדע," שיניתי את הנושא, "היינו צריכים לעשות את זה כשביקרתי אותך בקיץ."

אבא שלי פרש מהצבא לפני שמונה שנים, אחרי שאמא שלי נפטרה, והתחיל לעבוד בחברה בשיקגו – במרחק שעת נסיעה מפה – שייצרה כלי טיס ומכרה אותם ברחבי העולם. כרגע הוא נמצא בנסיעה ממושכת לגרמניה ועוסק בהכשרת טכנאים. כשהשנה שלי בפריז נגמרה, הצטרפתי אליו בברלין למשך הקיץ. אמא שלי היתה שמחה לדעת שטיילתי בעולם ושאני מתכננת להמשיך לטייל כמה שיותר אחרי התיכון. בשנים האחרונות התגעגעתי אליה מאוד, אפילו יותר מאשר בתקופה הראשונה, מיד אחרי שנפטרה.

באותו רגע משב רוח פתאומי גרם לחלון הצרפתי בחדר שלי להיפתח.

"אבא, חכה רגע," קפצתי מהמיטה ורצתי לחלון כדי להציץ החוצה.

משב רוח חזק ליטף את זרועותיי ואת רגליי החשופות. רכנתי על המעקה והסתכלתי על העלים המתנועעים ברוח ועל פחי האשפה שהתגלגלו לאורך הרחוב. העצים הפזורים לאורך הרחוב שלנו – פֶּזֶל אָוויי לָיִן – הפיצו ריח של פרחי לילך, והוא חדר פנימה מבעד לחלון שלי.

בעוד כמה שניות תפרוץ סערה, וציפייה מחשמלת מילאה את האוויר. הצטמררתי, לא מקור אלא מהריגוש שבמחשבה על הסערה שבדרך. אני אוהבת גשמי קיץ.

"אבא," קטעתי את דבריו בזמן שדיבר עם מישהו ברקע, "אני צריכה לסיים. נראה לי שיש סערה בדרך, ואני צריכה לסגור את כל החלונות. נדבר מחר?" שפשפתי את זרועותיי כדי להתגבר על הצמרמורת.

"בטח, מתוקה, אני גם ככה צריך לזוז. אל תשכחי שהאקדח נמצא במגירת השולחן ליד דלת הכניסה. תתקשרי אליי אם את צריכה משהו. אני אוהב אותך!"

"גם אני אוהבת אותך, אבא, נדבר מחר," קראתי מעבר לכתף.

סגרתי את המחשב הנייד, התכרבלתי בסוּטשירט השחור של להקת Seether, ושוב פתחתי את החלון בחדר. הסתכלתי על העץ שבחוץ, ופתאום המוח שלי העלה זיכרונות לא רצויים של פעמים רבות שבהן ישבתי על העץ הזה ונהנית מהגשם. ג'ארד הופיע ברבים מהזיכרונות האלה... כשעדיין היינו חברים.

הרמתי את מבטי במהירות וראיתי שהחלון שלו סגור, ובבית – שניצב במרחק של פחות מתשעה מטרים מהבית שלי – לא דלקו הרבה אורות. העץ – ששימש כסולם בין חלונות חדרי השינה שלנו – גרם לבתים להיראות כאילו הם מחוברים בדרך כלשהי.

במהלך השנה שבה לא הייתי פה, נאבקתי בדחף לשאול את קייסי שאלות עליו. גם אחרי כל מה שהוא עשה לי, חלק ממני עדיין התגעגע לילד ההוא, שהיה האדם הראשון שעליו חשבתי בכל בוקר, וחבר נאמן כשהיה קטן. אבל הג'ארד הוא נעלם. את מקומו תפס יצור מריר ודוחה שלא שם עליי. נעלתי את החלון הצרפתי וסגרתי את הווילונות השחורים השקופים. כעבור כמה רגעים ארובות השמים נפתחו בקול נפץ, והגשם החל לרדת.

○

התעוררתי מאוחר יותר באותו לילה. המוח שלי לא הצליח להתעלם מהרעם ומקולות החבטה של העץ כנגד הבית. הדלקתי את המנורה שליד המיטה, והתגנבתי אל החלון כדי לצפות בסערה. הבחנתי בפנסים קדמיים של מכונית שדהרה לאורך הרחוב. הטיתי את הראש כמה שרק יכולתי, וראיתי מכונית פורד מוסטנג שחורה מדגם בוס 302 שועטת לעבר רחבת החניה של ג'ארד. המכונית סטתה מעט, ואז זינקה לתוך המוסך ונעלמה. זה היה דגם חדש, עם פס אדום עבה לאורך דפנות הרכב. אף פעם לא ראיתי אותו. למיטב ידיעתי, לג'ארד יש אופנוע ומכונית פורד מוסטנג GT. המכונית הזאת יכולה להיות של כל אחד.

אולי יש לי שכן חדש?

לא ידעתי מה אני מרגישה בנוגע לאפשרות הזאת.

מצד שני, המכונית הזאת קולעת לחלוטין לטעם של ג'ארד.

כעבור דקה בערך הוטל אור עמום על הרצפה בחדר שלי כשהאור בחדרו של ג'ארד נדלק. ראיתי דמות כהה וזה מאחורי התריסים שלו. האצבעות שלי החלו לעקצץ, ולא הצלחתי לכופף אותן.

ניסיתי לחזור ולהתרכז במצג המרהיב של רוח ומסכי גשם אבל הלב שלי

זינק כששמעתי את התריסים של ג'ארד מתרוממים, וראיתי את האור שמתפשט בין הבתים שלנו. צמצמתי את העיניים כשראיתי את ג'ארד מרים את החלון שלו ורוכן החוצה לעבר הסערה הלילית.
לעזאזל.

היה נראה שהוא צופה במחזה, כמוני. בקושי הצלחתי לראות את הפנים שלו מבעד לעלים הצפופים, אבל ידעתי שהוא הבחין בי. הזרועות שלו נדרכו כשנשען על אדן החלון, וראשו היה מוטה לעברי וקפוא. כמעט יכולתי לדמיין את עיני השוקולד החומות שלו משפדות אותי במבט.

הוא לא נופף לי או הנהן. למה שיעשה את זה? שכן קרוב לא באמת טוב מאח רחוק, זה ברור. בעבר כשהבחור הזה היה בסביבה, הייתי נתקפת חששות וחרדה, אבל עכשיו... הרגשתי תערובת מוזרה של מתח וציפייה.

התרחקתי באטיות כדי לסגור את החלון. הדבר האחרון שרציתי זה למעוד ולהסגיר את הרגשות שמבעבעים מתחת לחזות הרגועה שלי. כשלא הייתי פה חשבתי על ג'ארד אבל לא התעמקתי בו. הנחתי שהזמן והמרחק ירגיעו אותו.
אולי הייתי אופטימית מדי.

ואולי התרגילים המחורבנים שלו כבר לא מטרידים אותי כל כך.

3

"כבר ראית אותו?" קייסי נשענה על משקוף החלון שלי, והשקיפה לעבר הבית של ג'ארד. לא היה צורך לשאול על מי היא מדברת.

"לא... בעצם כן, בערך. ראיתי מכונית מוסטנג בוס די מפחידה שטסה לתוך המוסך שלו אתמול מאוחר בלילה. זה הוא?" לא רציתי לספר לקייסי שראיתי אותו ליד החלון. קיוויתי לזכות בכמה ימי הפוגה לפני שנפגש שוב פנים מול פנים, וניסיתי להיאחז ברוגע שהצלחתי להרגיש במשך השנה שהייתי באירופה.

המשכתי למיין את הבגדים שבמזוודה. הוצאתי את הפריטים שאצטרך לתלות בארון, ואת אלה שאצטרך לכבס.

"כן, הוא החליף את ה-GT קצת אחרי שעזבת, וקנה את המכונית הזאת. הוא בטח צובר מוניטין במרוצים ב'לופ'."

הדברים שלה גרמו לאצבעות שלי להתהדק סביב הקולב שהחזקתי. התמלאתי אכזבה כשהבנתי שדברים השתנו בזמן שלא הייתי פה. כשג'ארד ואני היינו קטנים, החלום שלנו היה לשפץ יחד מכונית בשביל 'הלופ'.

"זאת מכונית מגניבה," שנאתי להודות בכך. ג'ארד, אבא שלי ואני נהגנו לשפץ ביחד – במוסך שלנו – את מכונית השרולט נוק'ה הישנה של אבא שלי. שנינו היינו תלמידים מלאי התלהבות, וידענו להעריך את רמת המיומנות הדרושה לשיפוץ מכונית עד למצב מצוין. "בכל מקרה," המשכתי, "אני מקווה שעם המרוצים והעבודה שלו הוא יהיה עסוק מדי ולא יציק לי השנה." הסתובבתי בחדר והחזרתי דברים למקומם, אבל הראש שלי כאב מרוב כעס.

קייסי התרחקה מהמשקוף וקפצה על המיטה שלי. "טוב, אני מתה לראות את הפרצוף שלו כשהוא יראה אותך," היא השעינה את הראש שלה על ידה

וחייכה אליי בהתגרות.

"למה?" מלמלתי בזמן שניגשתי לשידה שלצד המיטה כדי לכוון מחדש את השעון.

"כי את נראית מעולה. אין לי מושג מה קרה ביניכם, אבל הוא לא יוכל להתעלם ממך. שום שמועה או תרגיל לא ירחיקו ממך את הבנים, וג'ארד בטח יסתובב עם פרצוף חמוץ בגלל הדרך שבה הוא התייחס אלייך," קייסי קישתה את גבותיה.

אני לא יודעת למה היא התכוונה כשאמרה שאני 'נראית מעולה'. למיטב ידיעתי, המראה שלי לא השתנה: גובה מטר ושבעים, שיער בגוון בלונדיני שהגיע עד אמצע הגב שלי ועיניים כחולות כהות. אימונים במכון כושר עושים לי בחילה, אבל המשכתי לרוץ כדי לשמור על כושר לנבחרת הריצה. הדבר היחיד שהשתנה היה גוון העור שלי. אחרי שטיילתי בקיץ וביליתי כל כך הרבה זמן בשמש, נהייתי די שזופה. אבל השיזוף ייעלם עם הזמן ואז שוב אהיה חיוורת.

"הוא אף פעם לא התקשה להתעלם ממני. הייתי רוצה שיתקשה," שאפתי אוויר מבעד לשיניים וחייכתי. "השנה שלי היתה ממש מעולה. כל האנשים שפגשתי והמקומות שראיתי נתנו לי נקודת מבט חדשה. יש לי תוכנית, ואני לא מתכוונת לתת לג'ארד טְרָנְט להפריע לי."

התיישבתי על המיטה ופלטתי אנחה.

קייסי תפסה את היד שלי. "אל תדאגי, בייב, כל החרא הזה חייב להתפרץ בסופו של דבר. אנחנו בכל זאת מסיימים את התיכון בעוד תשעה חודשים."

"על מה את מדברת?"

"אני מדברת על המשחק המקדים הזה בינך לבין ג'ארד," אמרה קייסי בעליזות. היא שמרה על הבעה רצינית כשזינקה מהמיטה שלי לעבר הארון, "זה לא יכול להימשך לנצח," היא קראה.

משחק מקדים?

"סליחה?" משחק מקדים זה מונח שקשור לסקס, והבטן שלי התהפכה מהמחשבה על 'ג'ארד' ועל 'סקס' באותו משפט.

"גברת בְּרָנְט, אל תגידי לי שזה לא עבר לך בראש," קייסי הציצה החוצה מהארון ודיברה במבטא דרומי כשהיא מכווצת את הגבות שלה ומניחה יד על הלב. היא הצמידה את אחת השמלות שלי לגופה ובחנה את עצמה במראה הגדולה התלויה על גב דלת הארון.

משחק מקדים? גילגלתי את המילים בראש וניסיתי להבין על מה היא

מדברת עד שסוף סוף קלטתי.

"את חושבת שהיחס שלו אליי זה משחק מקדים?" כמעט צעקתי עליה, "כן, זה היה ממש משחק מקדים כשהוא סיפר לכל בית הספר שאני סובלת מתסמונת המעי הרגיז, וכולם השמיעו קולות של פלוצים כשעברתי במסדרונות במשך כל כיתה ט', "הנימה העוקצנית שלי לא הצליחה להסתיר את הכעס שהרגשתי. איך היא יכולה לחשוב שכל זה רק משחק מקדים? "וזה היה אירוטי לגמרי כשהוא דאג למשלוח של ארגז מלא במשחה לטיפול בפטריות בנרתיק לשיעור מתמטיקה בכיתה י'. אבל מה שהכי חרמן אותי – עד כדי כך שממש התחשק לי להתכופף בשבילו – היה העלוניים בנושא דרכי טיפול ביבלות באיברי המין שהוא הדביק על הארונית שלי. ממש מגוחך שלמישהי יש מחלת מין בלי שהיא בכלל שכבה עם מישהו."

כל הכעס שהרפיתי ממנו השנה חזר עכשיו בגדול. לא שכחתי ולא סלחתי על שום דבר.

מצמצתי בתקיפות וחזרתי לחשוב על צרפת. גבינת פֹּר סְלוֹ, לחם צרפתי, בונבוניים... גיחכתי כשקלטתי שאולי מה שבאמת אהבתי זה לא צרפת, אלא האוכל.

קייסי בהתה בי בעיניים פעורות. "לא, טייט, אני לא חושבת שהוא מתעסק במשחק מקדים במובן מיני. נראה לי שהוא באמת שונא אותך. הכוונה שלי היא שהגיע הזמן שתחזירי לו מלחמה, לא? תשחקי את המשחק. אם הוא דוחף אותך, תדחפי אותו בחזרה." ניסיתי לעכל את הדברים שלה בזמן שהיא המשיכה, "טייט, בנים לא מציקים לבנות יפות בלי שום סיבה. רוב האנרגיה של בנים בגיל ההתבגרות מוקדשת אך ורק למרדף אחרי זיונים. הם לא רוצים לצמצם את האפשרויות שלהם ולכן בדרך כלל הם לא כועסים על אף בחורה... אלא אם כן היא בוגדת בהם, כמובן," היא הרהרה.

ידעתי שיש משהו בדברים של קייסי. חייבת להיות סיבה להתנהגות של ג'ארד. שברתי את הראש אלף פעמים בניסיון למצוא אותה. הוא היה קר כלפי רוב האנשים, אבל אליי הוא היה ממש אכזרי.

למה דווקא אליי?

קמתי והמשכתי לתלות בגדים. הצעיפים שלי היו תלויים על כתפי.

"אבל אני לא בגדתי בג'ארד. סיפרתי לך אלף פעמים שהיינו חברים במשך הרבה שנים. הוא נסע לכמה שבועות בקיץ שלפני כיתה ט', וכשחזר הוא השתנה. הוא לא רצה שום קשר איתי."

"לא תדעי עד שלא תפעלי, בדיוק כמו שעשית לפני שנסעת לצרפת. באותו

לילה החזרת דחיפה, ואת צריכה להמשיך בזה," קייסי ירתה עצות שכבר חשבת עליהן בעצמי בשנה האחרונה. לא שלטתי בכעס שלי במסיבה של טורי בקמון, אבל שום תועלת לא תצמח מזה ששוב ארד לרמה של ג'ארד.

"תראי," ייצבתי את הקול שלי במאמץ להישמע רגועה. אין מצב שאני שוב נגררת לדרמה עם הבחור הזה. "תהיה לנו שנה מדהימה. אני מקווה שג'ארד שכח ממני לגמרי, ואם כן, שנינו נוכל להתעלם זה מזו עד סיום הלימודים, אחרת אעשה מה שאני מוצאת לנכון. בכל מקרה, יש לי דאגות חשובות יותר. הוא ומדוק, האידיוט המחורבן הזה, יכולים להתגרוד בי ולהציק לי כמה שבא להם. אני לא אתייחס אליהם יותר. הם לא ייקחו ממני את השנה האחרונה בבית הספר." השתתקתי והסתכלתי עליה.

קייסי נראתה מהורהרת. "בסדר," היא אמרה בשביעות רצון.
"בסדר?"

"כן, אמרתי 'בסדר'." היא הפסיקה להתווכח. הרפיתי את הכתפיים. היא רצתה שאהיה דוד מול ג'ארד – שהתנהג כמו גוליית – ואני רק רציתי להתמקד בקבלה ל'קולומביה', ובניצחון ביריד המדע באביב.

"בסדר," חיקיתי אותה ומיהרתי לשנות את הנושא. "אבא שלי יחזור הביתה רק בעוד שלושה חודשים. באיזה בלגן כדאי לי להסתבך? נראה לך שכדאי לי לעבור את 'שעת העוצר' שלי כל עוד הוא לא בבית?" המשכתי למיין את הבגדים.

"אני עדיין לא מאמינה שאבא שלך משאיר אותך לבד לשלושה חודשים." "הוא יודע שמגוחך לאלץ אותי להישאר עם סבתא שלי, להתחיל ללמוד בבית ספר חדש ואז לחזור לכאן כשהוא מגיע הביתה, בחג המולד. אני בשמינית, זאת שנה חשובה. הוא מבין את זה." סבתא שלי תמיד נשארה איתי כשאבא נסע, אבל אחותה חולה וזקוקה לעזרה צמודה. הפעם נשארת לבד.
"בכל מקרה, סבתא שלך גרה במרחק שעתיים מפה בערך, אז היא בטח תקפוף מדי פעם," ציינה קייסי, "שנסתכן ונארגן מסיבה?"

היא ידעה שאני דאגנית כרונית, ולכן הנימה שלה היתה זהירה. ההורים שלי חינכו אותי לחשיבה עצמאית, אבל גם לימדו אותי להשתמש בהיגיון. קייסי התאכזבה בכל פעם שלא אימצתי את גישת 'שיישרף העולם'. "ככה לא תעברי את 'שעת העוצר'! כי... תהיי... בבית," היא מיהרה להסביר.

משהו בחזה שלי התכווץ מהמחשבה על עריכת מסיבה ללא אישור, ולמרות זאת נאלצתי להודות שזה דבר שאני רוצה לעשות בשלב כלשהו.
"טוב, לערוך מסיבה כשההורים לא נמצאים זה טקס מעבר של כל

מתבגר, " הודיתי, אבל בלעתי רוק בחדות כשנזכרתי שיש לי רק הורה אחד. אמא שלי נפטרה מזמן, אבל זה עדיין הכאיב לי מדי יום. העפתי מבט בתמונה המשפחתית האחרונה שלנו שנחה על השידה לצד המיטה שלי. היינו במשחק בייסבול של ה'ווייט סוקס', ההורים שלי נישקו את לחיי – הורה מכל צד – והשפתיים שלי היו מכווצות כמו דג.

קייסי טפחה על גבי. "נעשה את זה לאט. אנחנו יכולות להתחיל למתוח את החוקים לפני שנעבור עליהם. מה דעתך להזמין לפה בחור לפני שתזמיני המון אנשים?" היא הרימה חולצת משי שחורה שקניתי בפריו.

"נראה לי שמבחינתו של אבא שלי בחור אחד מאיים יותר מאשר בית שלם מלא בבני נוער חוגגים. ואני כן עוברת על חוקים לפעמים. אני אשמה בנהיגה במהירות מופרזת, בחציית כבישים באור אדום ו... " הקול שלי גווע וחיך התפשט על שפתיי. לפעמים קייסי ואני היינו הרפתקניות, אבל אף פעם לא התחשק לי לאבד את האמון של אבא שלי בי. היה לי יותר מדי כבוד כלפיו.

"ברור, אמא תרזה, " מלמלה קייסי בזלזול והתחילה להסתכל בתמונות שצילמתי בשנה שבה לא הייתי פה. "אז עכשיו את מדברת צרפתית שוטפת?" "אני יודעת כמה מילים שימושיות בשבילך, " אמרתי בפנים חסרות הבעה. היא הרימה כרית מהמיטה, וזרקה אותה לעברי כשהיא ממשיכה להסתכל על התמונות שבידה. אחרי שלוש שנות חברות נאמנה יכולנו להחליף עלבונות בלתי מזיקים באותה קלות שבה החלפנו בגדים.

נכנסתי לחדר האמבטיה הפרטי שלי וקראתי "את יכולה להישאר לארוחת ערב: אפשר להזמין פיצה."

"אני חייבת להיות בבית, " היא צעקה בחזרה, "ליאם בא לארוחת ערב. היחסים בינינו מתחילים להלחץ קצת את אמא שלי, והיא רוצה לראות אותו יותר. " היא גרמה למילה 'יחסים' להישמע כבעלת משמעות כפולה.

ליאם וקייסי יוצאים כבר שנתיים, ולא מזמן הם התחילו לקיים יחסי מין. אמא שלה בטח חושדת שה'יחסים' ביניהם מתקדמים.

"אוי לא, המפקדת קרטור עלתה עליכם?" נאנקתי כשדחפתי את המזוודה הריקה מתחת למיטה שלי. קראתי לאמא של קייסי 'המפקדת קרטור' בגלל סגנון ההורות הסמכותי שלה. קייסי לא זכתה לפרטיות רבה, והיתה צריכה לדווח על כל דבר, אבל זה רק גרם לה להגן עוד יותר על הסודות שלה.

"בטוח. היא מצאה את הכותונת שלי והתחרפנה." קייסי קמה והרימה את התיק שלה מהמיטה.

"הייתי מתה לראות אותך יוצאת מזה בדיבורים." כיביתי את האור בחדר

וירדתי במדרגות בעקבותיה.

"אם ההורים שלי היו כמו אבא שלך לא הייתי מפחדת כל כך לספר להם דברים," מלמלה קייסי.

הייתי די בטוחה שאף פעם לא אספר לאבא שלי על הפעם הראשונה שלי כשהיא תקרה.

"טוב אנחנו יכולות להיפגש מחר או משהו, כל עוד נעשה את זה לפני תחילת הלימודים."

"בטח, מחר," היא חיבקה אותי בחום, "אני צריכה להתארגן לפני ארוחת הערב. נתראה," היא מיהרה החוצה.

"ביי."

4

"איזה זין!" שחררתי שאגה אל תקרת החדר שלי – ששוב הוארה עם הגעתו של עוד אחד מהחוגגים.

הבית השכן רעד מעוצמות המוזיקה והדיבורים, ואני נתקפתי תחושת 'דז'יה ווי'. לשמחתי הרבה שכחתי לגמרי מהמסיבות הפרועות של ג'ארד. שאגות בלתי פוסקות של מנועים וצווחות עונג – כך לפחות קיוויתי – של בנות מילאו את האוויר בשעתיים האחרונות, ועדיין נשמעו בעוצמה. השרירים שלי נדרכו עם כל רעש נוסף.

העפתי מבט נוסף בשעון שעל השידה, וניסיתי לעצור אותו בכוח המחשבה. השעה היתה אחרי חצות, והייתי צריכה לקום בעוד חמש שעות לאימון שבועי עם מועדון הריצה. אני חייבת להתעורר, חשבת, בתנאי שאוכל להירדם לפני כן. וזה לא יקרה בלי לעשות מעשה.

לא הגיע הזמן שתחזירי מלחמה? שמעתי בראשי את המילים של קייסי. הסיכוי שג'ארד יחליש את המוזיקה אם אבקש ממנו היה קלוש, אבל הדיפלומטית שבי חשבה ששווה לנסות. 'טייט הישנה' היתה שוכבת ערה כל הלילה, מפוחדת מכדי לבקש מהבריון שמציק לה להחליש את המוזיקה, אבל עכשיו התשישות החלה לכרסם בסבלנות שלי.

אולי ג'ארד שלף את קלח התירס שהיה תקוע לו בתחת והתגבר על הבעיה שלו איתי. לא מזיק לקוות.

מזג האוויר נעשה קריר בערבים. יצאתי בחוסר רצון מהמיטה החמה. זרקתי את השמיכות הצידה לפני שאתחרט, נעלתי נעלי אוֹלְסְטאר שחורות, ולבשתי את הסווטשירט השחור מעל לגופיית השינה הלבנה. השיער שלי היה פזור, לא הייתי מאופרת, ולבשתי מכנסי פיג'מה קצרים מפשתן עם פסים כחולים ולבנים – הזוג האהוב עלי. הייתי יכולה להיראות טוב יותר, ובטח

הייתי צריכה ללבוש מכנסיים צנועים יותר, אבל זה לא עניין אותי. הייתי עייפה מדי. ירדתי במדרגות, ויצאתי מהדלת הקדמית במראה המרושל שלי.

כשעזבתי את החצר שלי ונכנסתי לשלון, הפשלתי את השרוולים כדי להתקרר ולהירגע – אולי בגלל הערב החמים של חודש אוגוסט או בגלל המתח שהרגשתי. על המדשאה הקדמית היו אנשים שלא הכרתי, וקצב פעימות הלב שלי נרגע כשחשבתי שיהיו רק אנשים מעטים שאני עשויה לזהות. ידעתי שרשימת החברים של ג'ארד כללה אנשים מבתי ספר אחרים, מקולגיים, ואפילו בָּגִירִים עם רקע מפוקפק. בשעה כזאת החוגגים היו מחוקים עד כדי כך שיכולתי לחמוק פנימה בלי שאף אחד יבחין בי.

ההתפרעות בתוך הבית היתה דוחה וקולנית. אנשים רקדו בסלון, כלומר בנות בעלות מראה זונתי נתנו לבנים לזיין אותן על יבש, ואחרים עמדו או ישבו במקומות שונים בקומה התחתונה, דיברו, שתו ועישנו. קימטתי את האף למראה מאורת החטאים הדוחה, השורצת קטינים, אבל נאלצתי להודות שנראה שכולם נהנים ומתנהגים כמו בני נוער רגילים.

זה רשמי – אני מרובעת.

מוזיקה של להקת Chevelle בקעה מהרמקולים. נדמה היה שיש להם יציאה בכל חדר. אולי בזכות האלבוּם Bull the to Off Hats היה שווה לבוא. נכנסתי למטבח בחיפוש אחר ג'ארד ומיד נעצרתי. כמה אנשים התאספו ליד חבית בירה ומשקאות חריפים אחרים שניצבו על משטח השיש, הופתעתי כשראיתי את מדוק יושב ליד שולחן המטבח ומשחק משחקי שתייה. לידו ישבו עוד כמה בנים ובנות. מאוחר מדי ל'אחורה פנה'.

"מה לעזאזל את עושה פה?" הוא זינק מהכיסא וניגש אליי בכעס. הלעג שלו היה מזויף, למטרת ההצגה בלבד. ידעתי שמדוק מת על דרמה שעשויה להוסיף עניין לערב שלו.

ואני הייתי הדרמה.

החלטתי לשחק אותה בטוחה בעצמי. "נראה לך שאני מחפשת אותך?" גיחכתי והמשכתי לסרוק את החדר בהבעה משועממת, "איפה ג'ארד?" "הוא כבר מצא לו בחורה הערב, ובכל מקרה ממש לא נראה לי שהוא מעוניין בך." כשהגיע לחלק האחרון של המשפט הוא התקרב אליי בצורה מאיימת.

היו לא מעט בנות שקיוו לזכות בתשומת הלב של מדוק, אבל אני לא הייתי אחת מהן. הוא נראה טוב, עם העיניים הכחולות הבהירות, השיער הבלונדיני והתסרוקת המוקפדת. הוא היה חתיך והבגדים שלבש החמיאו למבנה הגוף

שלו, אבל ספק אם הוא אי פעם בילה עם בחורה יותר מלילה אחד. הסתובבתי כדי להמשיך בחיפוש, אבל הוא תפס במרפק שלי. "אני מת לסבול, כנראה, אבל את נראית שווה בטירוף עם הפיג'מה הזאת. אם את מחפשת אקשן אני יכול לדאוג לך."

הבטן שלי התהפכה והגוף שלי נדרך. הוא צוחק? אין לו כבוד עצמי? הוא וג'ארד הפכו את החיים שלי לגיהינום בכיתה ט' ובכיתה י'. הרגשתי חנוקה בכל מקום, אפילו בבית. ועכשיו הוא רוצה שנעלה יחד למעלה? פתאום אני מספיק טובה בשבילו?

"גבר, ג'ארד אמר שהיא מחוץ לתחום," סם פרקר – אחד העוזרים הנחמדים יותר של ג'ארד – התערב בשיחה ממקומו ליד השולחן.

המבט של מדוק רפרף על גופי והשתהה כשהגיע לרגליים. "ג'ארד למעלה, מזיין את פיפר. יש לו דברים אחרים בראש כרגע."

הפה שלי התייבש. תמונות בלתי רצויות של הילד שפעם חלק איתי אוהל בחצר האחורית עברו במוחי. ג'ארד נמצא בקומה השנייה כרגע, במיטה, ודופק איזו בחורה. נשפתי בקול והסתובבתי כדי לעזוב. רק רציתי ללכת.

מדוק משך אותי אחורה, הצמיד אותי אליו, וכרך את זרועותיו סביבי. הספקתי לראות את סם מזנק ממקומו ויוצא מהחדר. התפתלתי והשרירים שלי נדרכו, אבל לא נאבקתי ברצינות. רציתי לראות את ג'ארד, וקיוויתי שסם הלך אליו. העדפתי לצאת מפה בלי יותר מדי דרמה.

אבל כדאי שסם יזדרז, כי האף של מדוק עמד לפגוש את החלק האחורי של הראש שלי.

"אתה לא לומד לקח, נכון?" הסתכלתי קדימה. כמה בנים שיחקו סנוקר לא רחוק מאיתנו, אבל הם לא התייחסו אלינו. ברור שהמשחק היה חשוב להם יותר מבחורה מותקפת.

"האף שלי? הוא כבר החלים, תודה. אגב, נראה לי שאני חייב לך על זה," הדברים נשמעו מעומעמים בזמן שהשפתיים שלו החליקו לאורך הצוואר שלי. הזזתי את הכתפיים בנסיון לחלץ את עצמי מהאחיזה שלו.

"את מריחה טוב," הוא לחש, "תמשיכי להיאבק בי, טייט, זה מחרמן אותי." הוא הוציא את הלשון וליקק את התנוך שלי, ואז הוא תפס אותי בשיניו.

בן זונה!

הדופק שלי השתולל מרוב כעס, לא מפחד. ידיי ורגליי בערו באש. תשחקי את המשחק. שכחתי אם אלה המילים של קייסי או שלי, וזה לא

עניין אותי.

נראה אם הוא אוהב שממששים אותו. העברתי את היד שלי לאחור, בין שנינו, ותפסתי במפשעה של מדוק. הפעלתי די לחץ כדי למשוך את תשומת הלב שלו, אבל לא מספיק כדי להכאיב לו... בינתיים. מדוק לא שחרר אותי, אבל הוא הפסיק לזוז.

"תעזוב. אותי." סיננתי. אנשים החלו להבחין בהתרחשות, אבל עדיין לא התערבו. הם נראו משועשעים. אף אחד לא ניסה לעזור לי.

הפעלתי קצת יותר לחץ, והוא סוף סוף שחרר את אחיזתו. התרחקתי במהירות ואז הסתובבתי אליו, ואילצתי את עצמי להשתלט על הכעס. אני לא עוזבת עד שאגרום לג'ארד להחליש את המוזיקה.

מדוק הרים גבה. "את בטח עוד בתולה, נכון?" הוא הפתיע אותי, "יש הרבה בנים שמתים לזיין אותך, אבל אני וג'ארד טיפלנו בזה."

לא הגיע הזמן שתחזירי מלחמה? המילים של קייסי עודדו אותי להמשיך. "על מה לעזאזל אתה מדבר?" סידרתי את הסווטשירט ולא נרתעתי. הגוף שלי היה כמו חומה מבוצרת.

"מה בכלל קורה בינך ובין ג'ארד? כשרק נפגשנו, והוא שכנע אותי להרוס את כל הדייטים שלך בכיתה ט', חשבתי שזה בגלל איזה קטע שיש לו איתך, שהוא מקנא או משהו, אבל אחרי כמה זמן נהיה די ברור שהוא לא רודף אחריך... מסיבה כזאת. מה עשית לו?" מדוק הסתכל עליי במבט מאשים והטה את ראשו הצדה.

קפצתי את הידיים לאגרופים. "לא עשיתי לו כלום."

העימות בינינו התחיל להפוך לסצנה של ממש. הקול הרם שלי אילץ אנשים להתחיל להתפזר. הקפתי את שולחן הסנוקר כדי להתרחק ממנו.

"תחשבי על זה," מדוק דחק בי וגיחך בשחצנות, "את מהממת, ואני מדבר בשם עצמי כשאני אומר שמזמן הייתי מזיין אותך בכל תנוחה אפשרית, כמו הרבה בחורים, אם ג'ארד היה מרשה."

הצמדתי את הירכיים זו לזו. האידיוט המחורבן הזה חושב שהוא יכול להיכנס לי לתחתונים, והמחשבה הזאת היתה דוחה יותר מכל דבר אחר. "מה זאת אומרת 'אם ג'ארד היה מרשה'?" השיער על הזרועות שלי סמר והתחלתי להתנשם בכבדות.

"פשוט מאוד. בכל פעם ששמענו שמישהו מעוניין בך או הזמין אותך לצאת איתו, וידאנו שזה לא יקרה. בחודשים הראשונים הפעולות שלנו היו די עלובות. טוד בֶּרְנֶץ' הזמין אותך לבוא איתו למדורה ההיא בכיתה ט', אבל הוא

שמע שאת עוברת טיפולים נגד כינים ולא התקשר אלייך. אף פעם לא תהית איך הוא שמע את זה?"

השמועה ההיא לא היתה אחת מאלה שפגעו בי במיוחד במשך השנים, אבל באותה תקופה היא היתה איומה. בדיוק התחלתי את התיכון, ניסיתי להתחבר עם אנשים, ואז הבנתי שהם צוחקים עליי מאחורי הגב שלי.

"באותה שנה דניאל סטיוארט הזמין אותך למסיבת ליל כל הקדושים, אבל לא הגיע לאסוף אותך כי הוא שמע שאיבדת את הבתולים שלך עם סטיבי סְטוֹרְדְד, מדוק בקושי הצליח לסיים את המשפט מרוב צחוק.

הפנים שלי התעוותו בכעס בלתי נשלט, וחום התפשט במעלה הצוואר שלי. סטיבי סטודרד היה ילד מתוק, אבל הוא סבל מאקנה חמור ואכל את הנזלת שלו. בכל בית ספר היה סטיבי סטודרד אחד.

"בהתחלה היינו די עסוקים, המשיך מדוק, "הרבה בנים רצו להיכנס לך לתחתונים, אבל בכיתה י' התחלנו להפיץ שמועות מתוחכמות יותר. אנשים כבר קלטו שאת מנודה חברתית, והעניינים נעשו קלים יותר... סוף סוף." ומבחינתי העניינים רק הסתבכו.

לא הצלחתי לזוז. מה חשבתי לעצמי? ברור שהכול באשמת ג'ארד!

ידעתי שהוא אחראי לחלק מהתרגילים, וגם לכך שכל המסיבות היו מחוץ לתחום בשבילי, אבל לא חשבתי שהוא אחראי גם להפצת כל השמועות. אף פעם לא הבנתי למה דניאל סטיוארט התנהג ככה, ואף פעם לא שמעתי את השמועה על סטיבי סטודרד. בכמה דברים נוספים לא הבחנתי? הוא עשה לי תרגילים, הפיץ שקרים, והתנהג אליי כמו בן זונה במהלך שנות התיכון, אבל אף פעם לא תיארתי לעצמי שהוא פעל בכזה מרץ כדי לאמלל אותי. הוא פשוט התחרפן בלי שום סיבה? תחשבי.

"מה היא עושה פה?" הקול קטע את המחשבות שלי. ג'ארד נשען על משקוף הדלת, בין שולחן הסנוקר לבין המדרגות. הזרועות שלו הורמו מעל לראשו, ושתי ידיו אחזו במשקוף הדלת.

הנשימה שלי נעתקה. כשראיתי אותו מולי שכחתי מכל השאר – ממדוק ומהגילויים שלו... שיט! על מה לעזאזל דיברנו הרגע? לא הצלחתי להיזכר.

למרות הטינה שהרגשתי כלפי ג'ארד, לא הצלחתי להסיט את המבט משרירי החזה החלק שלו, שנמתחו יחד עם זרועותיו. הגוף שלי הגיב באופן בלתי רצוני. הרגשתי חום מתחת לבטן שלי, ואדים טיילו במעלה צווארי. ביליתי שנה בצרפת, ועכשיו, כשראיתי אותו שוב, הבטן שלי עשתה סלטה

כפולה לאחור.

השיער החום כהה והעיניים שהיו בגוון דומה גרמו לעור שלו להיראות זוהר. הגבות הישרות גרמו לו להיראות קשוח והוסיפו להופעתו המאיימת. אפשר להפוך את ההסתכלות עליו לסוג של ספורט – מנצח מי שמצליח להוריד את העיניים ראשון.

הוא לבש רק זוג מכנסיים שחורים שמתוכם השתלשלה שרשרת ובקצה ארנק שהציץ מכיסו. הוא היה שזוף ולא ניסה לסדר את שיערו הפרוע. שני הקעקועים שלו – אחד על הזרוע והשני בצד פלג גופו העליון – זהרו. תחתוני הבוקסר שלו, עם המשבצות הכחולות-לבנות, הציצו ממכנסיו – שנתלו על גופו ברפיון בגלל החגורה הפתוחה סביב מותניו. פתוחה. עצמתי את העיניים.

דמעות צרבו מאחורי העפעפיים שלי, וההשלכות של כל המעשים שלו שבו והציפו אותי. הלב שלי כאב כשראיתי את האדם הזה, ששונא אותי מספיק כדי לפגוע בי מדי יום.

הוא לא יקבל את כיתה י"ב, הבטחתי לעצמי. מצמצתי כדי לגרש את הדמעות, וחזרתי לנשום בקצב רגיל. לשרוד זאת הנקמה הטובה ביותר, כך אמא שלי היתה אומרת.

מתחת לאחת הזרועות שלו ראיתי את סם מציץ לתוך החדר. הוא נראה מגוחך, כמו דוֹבֵי שמתחבא בפחד מאחורי לוציוס מאלפוי. מתחת לזרוע השנייה נדחקה ברונטית סקסית. הנחתי שקוראים לה פיפר. היא נראתה כמו חתול שגנב את השמנת. זיהיתי אותה מבית הספר. היא לבשה שמלת קולר אדומה צמודה, ונעלה נעלי עקב שחורות מפחידות. למרות חמישה עשר הסנטימטרים שהתווספו לה בזכות העקבים, היא בקושי הגיעה עד לסנטר של ג'ארד. היא היתה יפה בדרך... בכל דרך בעצם.

ההבעה הזועפת של ג'ארד, לעומת זאת, גרמה לו להיראות כאילו הוא עומד לטרוף תינוק חי. הוא לא יצר איתי קשר עין. היה ברור שהוא מדבר למדוק ולא פונה אליי.

דיברתי לפני שמדוק הספיק לפתוח את הפה. "היא רצתה להחליף איתך כמה מילים." שילבתי את הידיים על החזה, וצמצמתי את העיניים בניסיון להיראות קשוחה יותר משהייתי. ג'ארד חיקה את הפעולה. השפתיים שלו היו קפואות, אבל המבט שלו היה משועשע.

"תעשי את זה זריז", הוא פקד, "יש לי אורחים."

הוא נכנס בשלווה לחדר, ונעמד מעברו השני של שולחן הסנוקר. מדוק וסם

הבינו את הרמז והסתלקו למטבח. מזווית העין ראיתי את מדוק מחטיף לסם מכה בראש.

התאמצתי לשמור על קור רוח. אחרי הווידוי של מדוק, שפתח לי את העיניים, שנאתי את ג'ארד עוד יותר. התקשיתי להסתכל עליו.

"יש. לי. אורחים." חזר ג'ארד ונעץ בי מבט כועס.

"כן, אני רואה," הצצתי מעבר לכתפו, אל פתח הדלת, שם עדיין עמדה הברונטית, "תכף תוכל לחזור לשרת אותם."

ההבעה של ג'ארד השתנתה לזעף קל. הברונטית הבינה את הרמז, סוף סוף, היא ניגשה לג'ארד, שלא הסיר ממני את המבט, ונישקה אותו על הלחי. "תתקשר אליי, היא לחשה.

הוא לא הסיר ממני את מבטו הזועף והמשיך להתעלם ממנה. אחרי היסוס קל היא נסוגה, הסתובבה ויצאה מהחדר. לא פלא שבנים הם כאלה מגעילים. בנות כמוה מרשות להם להתנהג ככה.

התעשתי ושמרתי על ראש מורם. "אני צריכה לקום בעוד חמש שעות בערך לפגישה בווסטון. אני מבקשת ממך בנימוס להנמיך את המוזיקה". בבקשה אל תהיה מניאק, בבקשה אל תהיה מניאק.

"לא."

תפילות לא ממש עוזרות.

"ג'ארד, עצרתי, וכבר ידעתי שלא אנצח, "באתי לפה ברוח ידידותית, כשכנה. כבר אחרי חצות ואני מבקשת בנימוס, "ניסיתי לשמור על נימה מאופקת.

"אחרי חצות ביום שישי בלילה, "הוא שילב את הידיים על החזה והתנהג כאילו הוא משועמם.

"אתה לא מתנהג בהיגיון. יכולתי להגיש תלונה על הרעש או להתקשר לאמא שלך. אני פונה אליך מתוך כבוד." הסתכלתי סביבי בחדר הריק. "דרך אגב, איפה אמא שלך? לא ראיתי אותה מאז שחזרתי."

"היא כבר לא מבלה הרבה זמן בבית, והיא לא תגרור את עצמה למטה באמצע הלילה כדי לפזר את המסיבה שלי."

"לא אמרתי שצריך 'לפזר' אותה, ביקשתי שתחליש את המוזיקה, "הבהרתי את עצמי כאילו היה סיכוי שג'ארד יסכים.

"לכי לישון אצל קייסי בסופי שבוע, "הוא התחיל להקיף את שולחן הסנוקר, ולגלגל כדורים לתוך החורים.

"עכשיו אחרי חצות! אני לא מטרידה אותה בשעה כזאת מאוחרת."

"את מטרידה אותי בשעה כזאת מאוחרת."

"אתה כזה בן זונה," הלחישה נפלטה לפני שהספקתי לעצור אותה.

"תיזהרי, טייטום," הוא נעצר ונעץ בי מבט זועף, "לא היית פה הרבה זמן,

אז אני אוותר לך ואזכיר לך שאין לי הרבה רצון טוב כשמדובר בך."

"תעשה לי טובה. אל תתנהג כאילו הנוכחות שלי היא כזה עול בשבילך.

סבלתי לא מעט דברים ממך במשך השנים, מה תעשה לי שעוד לא עשית?"

שילבתי שוב את הזרועות מעל החזה וניסיתי להיראות בטוחה בעצמי.

המתח שהרגשתי בעבר נבע מחוסר היכולת שלי להתמודד איתו. הוא היה

חכם ושנון, ותמיד הפסדתי בקרבות המילוליים שלנו. אבל לא פחדתי ממנו.

"אני אוהב את המסיבות שלי, טייטום," הוא משך בכתפיים, "אני אוהב

להשתעשע. אם תקחי לי את המסיבה, את תצטרכי לשעשע אותי," העיניים

המצומצמות והקול הצרוד שלו היו אמורים כנראה להיות סקסיים, אבל הם

גרמו לו להיראות מאיים.

"ואיזו משימה דוחה – אם תואיל בטובך להגיד לי – אתה רוצה

שאבצע?" הנפתי את היד באוויר בחגיגות, כאילו שאני מדברת עם דוכס או

עם לורד. אולי האידיוט רוצה שינקו לו את השירותים או שיקפלו לו את

הגרביים. בכל מקרה הוא עומד להיתקל באצבע המשולשת שלי מול הפרצוף

שלו.

גיארד התקרב אליי בנחת, תפס בשולי הסוויטשירט שלי ואמר "תורידי את

זה ותרקדי בשבילי ריקוד סקסי."

העיניים שלי נפערו. "סליחה?" פלטתי לחישה צרודה. הוא היה צמוד אליי

והגוף שלי ממש רעד מרוב אנרגיה. הראש שלו היה ישר, אבל עיניו הכהות היו

מושפלות אליי במבט חודר. הייתי מודעת מאוד לגופו ולעורו החשוף, ואז

התחלתי לראות בדמיוני תמונות של ריקוד סקסי. אלוהים אדירים. אני

שונאת אותו, אני שונאת אותו, הזכרתי לעצמי.

גיארד נגע באצבעו בסמל של להקת Seether שעל הסוויטשירט שלי –

שהיה ממוקם על החזה מצד שמאל. "אני אשמיע את Remedy. זה עדיין

השיר האהוב עלייך? תרקדי בשבילי ריקוד סקסי מהיר והמסיבה נגמרת,"

זוויות פיו התרוממו, אבל הקור עדיין נשקף במבטו. הוא רצה להשפיל אותי

שוב. המפלצת רצתה לאכול.

לא הגיע הזמן שתחזירי מלחמה?

אם אסכים להצעה שלו, הוא ימצא דרך לרדת מהעניין ולהביך אותי. אם

אדחה את ההצעה נגיע למבוי סתום. בכל מקרה גיארד היה מודע לכך שהוא

לא חייב לוותר על שום דבר. האידיוט גם הניח שאני נסערת מכדי לחשוב על אפשרות שלישית.

לא הגיע הזמן שתחזירי מלחמה?

הסתכלתי עליו בפעם האחרונה ברגע המהיר שנדרש לי כדי להחליט. חבל. ג'ארד היה מהמם בטירוף ופעם הוא גם היה בחור טוב. אם המצב היה שונה, הייתי יכולה להיות שלו. פעם חשבתי שאני שלו, אבל אני לא אקריב יותר את הגאווה העצמית שלי בשבילו. אף פעם.

הרגליים שלי התחילו לרעוד, אבל סירבתי להניח לנחישות שלי להתפוגג. זזתי לאחור וצרחתי לעבר חדר האורחים "משטרה!" האנשים שרקדו הביטו סביבם בבלבול.

"משטרה! שוטרים נכנסים מהדלת האחורית, צאו מפה, רוצו!" הופתעתי מרמת ההשקעה שהצלחתי לגייס בשביל התרגיל, אבל הוא הצליח, ועוד איך! מהומה פרצה והקהל התחיל להתפזר מיד. החוגגים – לפחות הקטינים שביניהם – התחילו לרוץ לכל הכיוונים, ועדכנו כנראה גם את האנשים שבחוץ. כל השאר לקחו את החשיש ואת בקבוקי השתייה שלהם וברחו. הם היו שיכורים מכדי לסרוק את האזור כמו שצריך ולחפש את השוטרים ופשוט ברחו.

הסתובבתי כדי להסתכל על ג'ארד וראיתי שהוא לא מגיב. הוא לא זז. בזמן שכולם ברחו בהמולה של צרחות ושאגות מנועים, ג'ארד פשוט בהה בי בתערובת של כעס והפתעה.

הוא התקרב אליי באטיות, והחיוך הענקי שהתפשט על פניו גרם לבטן שלי להתהפך. הוא פלט אנחה מזויפת והכריז "אני אגרום לך לבכות מהר מאוד." הנימה שלו היתה רגועה והחלטית. האמנתי לכל מילה.

נשמתי עמוק וצמצמתי את העיניים מולו. "כבר גרמת לי לבכות המון פעמים." זקפתי באטיות אצבע משולשת מולו ושאלתי: "אתה יודע מה זה?" ניגבתי את זווית העין באצבע, "זאת אני מנגבת את הדמעה האחרונה שתוציא ממני אי פעם."

5

הימים שלאחר מכן היו עמוסים בפעילות ובהכנות לתחילת שנת הלימודים. ניסיתי לשכנע את עצמי שהשתיקה של ג'ארד היא דבר טוב, אבל ידעתי שהמכה הבאה היא רק עניין של זמן.

המעשה שעשיתי במסיבה שלו היה פזיז, אבל לפעמים הרעיונות הכי גרועים גורמים להרגשה הכי טובה. אפילו עכשיו, כעבור שבוע, הדופק שלי התחיל לדהור ולא יכולתי שלא לחייך כשחשבתי איך סידרתי אותו. הצלילות שרכשתי בזמן המגורים בצרפת הביאה לכך שדברים – שפעם נראו מאיימים – נראו פחות משמעותיים עכשיו. המחשבה על ג'ארד עדיין גרמה למתח לגאות בחזה שלי, אבל כבר לא הרגשתי צורך להתחמק בכל מחיר ממפגשים איתו.

"נו, את יודעת מי נמצאת מתחת לזכוכית מגדלת היום!" זאת לא היתה שאלה. קייסי דילגה לעברי ונעצרה כשהכנסתי את הספרים שלי לארונות. היא החזיקה בדלת הארונית והציצה מעליה.

"אני פוחדת לשאול," נאנחתי קלות בלי להסתכל עליה. זה היה היום הראשון ללימודים, היום הראשון שלנו בכיתה י"ב. היה לי בוקר עמוס בשיעורי פיזיקה, מתמטיקה והתעמלות. לקחתי עוד מחברת לשיעור צרפתית – השיעור האחרון שלי לפני הפסקת הצהריים.

"אז לא שמת לב שכולם מסתכלים עלייך היום? הייתי מצפה ממך לקלוט שבבית ספר שבו לומדים בערך אלפיים תלמידים כמעט כולם מדברים עלייך," היא אמרה וצחקקה.

"שוב התיישבתי בשלולית של פודינג שוקולד? או שאולי מסתובבת שמועה חדשה שהקדשתי את השנה האחרונה להסתרת הריון ומסרתי את התינוק לאימוץ," טרקתי את דלת הארונית והסתובבתי כדי ללכת לשיעור צרפתית בידיעה שהיא תלך אחריי. ממש לא רציתי לשמוע את הבולשיט החדש שאנשים מפיצים עליי. לא היה בזה שום דבר חדש. בצרפת זכיתי להפוגה

שלווה, אבל בית הספר שְׁלִבְוֶרְן פוֹלְזֵן כנראה לא השתנה. בגלל ג'ארד שנות הלימודים שלי בתיכון היו רצף מתמשך של שמועות, תרגילים מביכים, דמעות ואכזבות. קיוויתי ליותר מזה השנה, אבל לא היו לי ציפיות גבוהות.

"ממש לא. ואלה דברים טובים, למען האמת, ממש טובים!"
"באמת?" שאלתי בהיסח הדעת. קיוויתי שהיא תבחין בנימה האדישה ותשתוק.

"נראה שהשנה באירופה הפכה אותך מ'סופר-חנונית' ל'סופר-קולית'!"
הכריזה קייסי בניצניות. היא ידעה שאף פעם לא הייתי סופר-חנונית. לא שנחשבת אי-פעם ל'סופר-קולית'. הזהות שלי, בהיעדר אפשרות אחרת, היתה תמיד של 'לא-שייכת' – רק בגלל הזרוע הארוכה של ג'ארד טרנט, שהכריז עליי כלא מקובלת ברוב החוגים החברתיים.

עליתי במהירות במדרגות לשיעור בקומה השלישית, עוקפת תלמידים שמיהרו לרדת ולהגיע ליעד הבא שלהם.

"טייט, שמעת אותי?" קייסי רצה אחריי וניסתה להשיג אותי, "כאילו, תסתכלי סביבך! אולי תעצרי לשתי שניות?" היא לחשה בתקיפות. המבט שלה היה מתחנן.

"מה?" הצורך הבהול שלה לספר לי את הרכילות הטרייה היה משעשע, אבל אני רק רציתי להיכנס לבית הספר בלי ללבוש את השריון הבלתי נראה שלי. "מה העניין? אז מה? אנשים חושבים שאני נראית טוב היום. היום! מה הם יחשבו מחר, אחרי שג'ארד יסית אותם?" לא סיפרתי לה על המסיבה של ג'ארד ועל מה שעשיתי. אם היא היתה יודעת, היא לא היתה אופטימית כל כך בנוגע למה שצפוי לי.

"הוא לא היה נוראי במיוחד אחרי שעזבת. אולי אנחנו סתם דואגות, אני רק אומרת ש..." דבריה של קייסי נקטעו.

"היי, טייט," בן ג'יימסון התקרב אלינו ונעמד מאחוריי, "תני לי לפתוח לך את הדלת."

זזתי הצידה ופיניתי לו מקום כדי שיפתח את הדלת לרווחה. נאלצתי לסיים את השיחה; קפצתי את השפתיים ונופפתי לקייסי שבהתה בפה פעור.
"איזה כיף שחזרת," לחש בן ונכנס לכיתה בעקבותיי. העיניים שלי נפערו ונאלצתי להחניק צחוק של עצבנות. העובדה שבן ג'יימסון פותח אותי בשיחה קלילה היתה הזויה מדי.

הוא מכבב בנבחרות הכדורסל והפוטבול, וגם אחד הבנים הכי חתיכים בבית הספר. היינו יחד בשיעורי צרפתית למתחילים ולמתקדמים, אבל הוא

אף פעם לא דיבר איתי.

"תודה," מלמלתי והמשכתי להשפיל את המבט. הייתי מחוץ למגרש הביתי שלי. החלקתי בשקט לכיסא בשורה הראשונה.

איזה כיף שחזרתי? כאילו שהוא התעניין בי עד עכשיו. זה בטח אחד מהתרגילים של ג'ארד. הזכרתי לעצמי להתנצל בפני קייסי שניסתה להזהיר אותי בנוגע לתשומת הלב החריגה. בניס שווים שמדברים איתי זה דבר חריג. מדאם ליון, המורה שלנו לצרפתית, פתחה מיד בהרצאה. הרגשתי את הנוכחות של בן, שישב ממש מאחוריי, וניסיתי להתרכז בשיעור, אבל אפילו בחינת תספורת הקארה החמודה של מדאם ליון לא הצליחה להסיח את דעתי מהמבטים הנוקבים שנעצו בעורף שלי.

מזווית העין ראיתי כמה תלמידים בכיתה מעיפים לעברי מבטים. זזתי בכיסא שלי. מה הבעיה של כולם?

נזכרתי בדברים שקייסי אמרה כשחזרתי, אבל לא חשבתי שאני נראית שונה. השנה שלי בחו"ל לא כללה מייקאובר מזהיר או מסעות שופינג. העור שלי התכהה מעט, הבגדים היו חדשים, אבל סגנון הלבוש שלי לא השתנה.

לבשתי מכנסי סקיני ג'ינס, שקצותיהם היו תחובים בתוך מגפיים שחורים שטוחים – שהגיעו עד אמצע הקרסוליים – וטישירט לבנה דקה עם מחשוף סירה, שהיתה ארוכה מספיק כדי לכסות את הישבן שלי. אהבתי את סגנון הלבוש הזה ולא שיניתי אותו למרות מה שאחרים חשבו.

אחרי חמישים דקות ארוכות להחריד של חיוכים מפתיעים מאנשים, הוצאתי את הטלפון הנייד מתיק הצד השחור שלי.

נתראה בחוץ לארוחת צהריים? כתבתי לקייסי.

יותר מדי רוח! היא שיגרה בחזרה. השיער תמיד הכי חשוב לה.

בסדר. נכנסת עכשיו, חפשי אותי.

מיד כשהצטרפתי לתור בקפיטריה, הצטמררתי. לקחתי מגש ועצמתי את העיניים. הוא נמצא פה. לא הייתי צריכה להסתובב או לשמוע את הקול שלו. אולי זאת האווירה בחדר, הדרך שבה אחרים התנועעו, או הניגודיות המוחלטת שבין הנוכחות שלו לשלי. ידעתי רק דבר אחד בוודאות: הוא נמצא פה.

בבית הספר היסודי היינו משחקים במגנטים, הקטבים החיוביים שלהם גרמו להם להיצמד זה לזה, אבל הקטבים השליליים גרמו להם לדחות זה את זה. ג'ארד היה קוטב אחד של מגנט שלעולם לא יתהפך לטובת אחרים. הוא מה שהוא. האחרים נמשכו אליו או נדחו, והאווירה בחדר שיקפה זאת. פעם

ג'ארד ואני היינו צמודים זה לזו כמו שני קטבים חיוביים של מגנטים. הריאות שלי כאבו. הבנתי שאני עוצרת את הנשימה, ונשפתי את האוויר החוצה. אחרי שבחרתי בסלט עם רוטב ובבקבוק מים, הושטתי לקופאית את הכרטיס שלי, ומצאתי מקום ישיבה ליד החלונות. ההמולה בחדר היתה הסחת דעת משעשעת שאפשרה לי להתחמק מהמבט שלו. כמה תלמידים הנהנו כשחלפו על פניי ואמרו 'ברוכה השבה'. לבסוף, אחרי כל הברכות, הרפיתי את הכתפיים.

גיס קאלן נופפה לי מהמקום שלה, במרחק כמה שולחנות ממני. הזכרתי לעצמי שמתקיים אימון אחרי הצהריים.

איפה את? קייסי שלחה לי הודעה קצרה.

ליד החלונות הצפוניים.

עומדת בתור עכשיו!

טוב, עניתי. הסתובבתי בכיסא וראיתי אותה עומדת בתור. נופפתי כדי לסמן לה איפה אני נמצאת, ומיהרתי להסתובב בחזרה לפני שאכנע לדחף לאתר אותו בחדר.

הסרתי את הפקק מבקבוק המים ולגמתי לגימה ארוכה, מתענגת על תחושת הרוגע. בשעה האחרונה הרגשתי שהלב שלי דוהר בקצב מטורף. לשתות לשתות לשתות.

אבל השלווה נקטעה כששמעתי את הקול של מדוק קראת'רס.

"היי, בייבי," מדוק הניח את היד שלי על השולחן לידי ורכן אל האוזן שלי. סגרתי את הבקבוק והכתפיים שלי נשמטו מעט. שוב? המזדיין הקטן אף פעם לא לומד לקח? הקפדתי להסתכל קדימה במאמץ להתעלם ממנו.

"טייט?" הוא ניסה להתגרות בי כדי לזכות בתשומת הלב שלי. רציתי להימנע מעימות ולא יצרתי איתו קשר עין.

"טייט, אני יודע שאת מקשיבה לי. כל חלק בגוף שלך ממש קשוב אליי כרגע." מדוק העביר את מפרקי אצבעות ידו הימנית על פני הזרוע שלי. נשמתי עמוק, והמגע שלו גרם לי לקפוץ בבהלה.

"את רואה? יש לך עור ברווז," הוא השתעשע בי.

עור ברווז? הייתי צוחקת אם לא הייתי מרגישה בחילה. "אתה באמת גורם לי להצטמרר מרוב גועל, אבל זה לא חדש לך, נכון?" הרגשתי כלפיו בוז עצום.

"ממש התגעגעתי אלייך בשנה שעברה ואני רוצה להכריז על שביתת נשק. בעצם, אולי נשים הכול מאחורינו ותרשי לי לצאת איתך בסוף השבוע הקרוב!"

הוא חולם אם נראה לו ש...

היד שלו החליקה במורד הגב שלי והגיעה במהירות לישבן. נשמתי עוד נשימה עמוקה.

בן זונה! הוא באמת נגע לי הרגע בתחת? בלי רשותי? בפומבי? אוי לא. ואז הוא הוסיף לחיצה.

כל מה שקרה אחר כך היה שטף של תגובות ואדרנלין. זינקתי מהכיסא כאילו הרגליים שלי עשויות מקפיצים. שרירי הירכיים שלי נדרכו וקפצתי את הידיים לאגרופים.

פניתי לעבר מדוק – שהתרומם כדי לפגוש במבטי – תפסתי אותו בכתפיים ונעצתי את הברך במפשעה שלו. בכל הכוח. הלחץ שהפעלתי בטח היה גדול, והוא פלט זעקת כאב וצנח על הברכיים כשהוא מתזיק במפשעה שלו.

סבלתי מספיק מזמוזים ממדוק. אין מצב שאוכל להמשיך להתעלם מזה. בשנה שעברה כששברתי לו את האף, זה לא היה סוף הסיפור אלא תחילתו של סיפור חדש.

הלב שלי הלם בקצב מטורף וחמימות התפשטה בזרועות שלי. לא עצרתי כדי לחשוב לאן הצעד הזה יוביל מחר או בשבוע הבא, רק רציתי שהוא יפסיק. ג'ארד התנהג בצורה מאיימת במשך שנים, אבל את הגבול הזה הוא אף פעם לא עבר. הוא מעולם לא נגע בי או גרם לי להרגיש מחוללת. מדוק עבר את הגבול הזה כל הזמן ותהיתי מה לעזאזל הבעיה שלו! אם הדברים של סם נכונים ואני מחוץ לתחום, למה מדוק מנסה להתעסק איתי כל הזמן ולא מסתיר את זה מג'ארד?

"אל תיגע בי ואל תדבר איתי," עמדתי מעליו ואמרתי בבוז. העיניים שלו היו עצומות והוא התנשם בכבדות. "באמת נראה לך שאני אצא איתך? אני שומעת את הבנות מדברות, ובניגוד לאמונה הרווחת, דברים טובים לא באים באריות קטנות." צחוק רם פרץ בחדר. כופפתי את הזרת שלי לעבר הקהל. ראיתי את קייסי מחזיקה מגש, ועל הפנים שלה היתה הבעת 'אוי אלוהים!'

"תודה בכל מקרה על ההצעה, מדוק," זימרתי במתיקות מעושה. לקחתי את המגש שלי, פילסתי דרך בין עשרות זוגות העיניים, וזרקתי את האוכל לפח. הדבר הכי חשוב עכשיו זה להצליח לצאת מהקפיטריה לפני שאשבר. כל הגוף שלי עקצץ מרוב חולשה, ופחדתי שהרגליים שלי יקרסו. מה עשיתי הרגע?

אבל לפני שהגעתי לדלתות, החלטתי לעשות עוד צעד. למה לא, בזמן

האחרון עלתה בי משאלת מוות. אולי עדיף שאשקע לתוכה. הסתובבתי והמבט שלי הצטלב מיד במבטו של האדם היחיד שהרתיח אותי יותר ממדוק. תשומת הלב המלאה של ג'ארד היתה נתונה לי. בהינו זה בזו, והעולם שברקע עצר מלכת.

הוא לבש מכנסי גיינס כהים משופשפים וטישירט שחורה, הוא לא ענד תכשיטים או שעון. התוספת היחידה היתה הקעקועים שלגופו. השפתיים שלו היו פשוקות מעט אבל הוא לא חייד, והמבט שלו נראה מתריס ומלא עניין. נראה שהוא בוחן אותי.

שיט. איזה זין.

הוא נשען על גב הכיסא, אחת מזרועותיו כפופה לאחור, והשנייה נחה על השולחן. הוא בהה בי, וחום לא רצוני התפשט במהירות בפנים שלי. פעם כל תשומת הלב שלו היתה נתונה לי, ואהבתי את זה. עכשיו רציתי שהוא יעזוב אותי בשקט, אבל גם נהייתי מזה שהוא נראה מופתע. אהבתי את המבט שהוא נעץ בי. ואז נזכרתי שאני שונאת אותו.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן